

1

OPPSUMMERING AV VÅRT FAGFORENINGSARBEID FRAM TIL NÅ?
og metoder for arbeidet videre framover.

Hovedområdet for AKP's massearbeid må være i fagbevegelsen,
- for oss i NSF.

NSF har aldri vært noen kampdyktig fagforening, tvert i mot, den har et gjennomført classesamarbeid med de reaksjonære, inkludert DNA. Resultatet av dette har vi sett ved hvert tariffoppgjør; dårlige krav er blitt stillt og ingen motstand mot voldgifta.

Vårt mål er, sammen med andre progressive, å styrke fagforeninga som kamporganisasjon for sjukepleierne. Arbeidet i fagforeninga har ikke bare betydning for den daglige politiske og økonomiske kampen, - det har også stor betydning for å kunne nå det langsiktige revolusjonære målet om et sosialistiske Norge. Uten å mobilisere arbeiderklassens samlede klasseorganisasjoner er det ikke mulig å vinne flertallet for sosialismen.

Vårt mål må være å avsløre og svekke de reaksjonære kreftene i NSF, og gjøre fagforeninga til en kamporganisasjon. og andre
Vi veit at de veit om oss, og er redd for oss! (eks. da vi prøvde å arrangere pkt.den. i-ferb.-m-d-t mot tvungen voldgift ved siste tariffoppgjør)

Mao: " å bli angrepet av fienden er ikke en dårlig ting, men en god ting" (S.i utv. s II8)

Nok om det - Mao sier også: " sørg for massenes velferd - fest oppmerksomheten på metodene for arbeid" (S.i utv. s.38-40)

Spørsmålet må bli om vi arbeider konsekvent nok ut fra at fagbevegelsen er den viktigste masseorganisasjon. (NB! - ikke glem partiet, - skikkelig partiarbeid er forutsetningen for et bra fagforeningsarbeid)

Skal her prøve å gi et svar på det:

(vurderinga er gjort ut fra Oslo arbeidet)

Svært lite pol.arbeid før sykepl.aksjon-72.

Sykepl.aksjon-72: massene lå foran oss istarten, klærer under streiken å jobbe oss opp. Får våre folk inn i de lokale gruppene. Får i gang egen streikestøttekomite som jobber på landsbasis.

2 KK-flak

konklusjon: I hovedsak bra jobbing, til tross for baktunghet i begynnelsen. Kjører i hovedsak ei riktig linje overfor folk.

Perioden etter:

Tillitsvern for stadig flere av oss. Jobber etter evne, men har liten erfaring - ingen målretta politikk.

~~Landsmøtet 72~~

et - 73 : Sekterisk linje: rotter oss sammen, kjører bare på saker som interesserer oss, redsel for å ta ordet.

Konklusjon: Folk så oss, men fikk ikke spes. tillitt fordi vi ikke markerte oss.

Hösten -73 - I/I-75

Vi begynner å kjempe lokalt- bra. Men fortsatt for lite målretta arbeid. Fortsatt sekterisme når det gjelder å stille på kretsmøter o.a. større møter som NSF arrangerer. (uten "trynevisning", aktivitet på talerstolen, veit vi ikke skikkelig hvor stor respons vi har fra de større massene) Noen kam. får gått tillitsmannskurs,- får en del erfaring på ledelsen.

tariffoppgj. - 74:

Partiet holder tariffkonf. høsten-73, noen av oss deltar, men fortsatt ser vi ikke viktigheten av et skikkelig arbeidsfrak. i fagforeninga: det viser seg konkret i tariffoppgjøret! Sprengjobbing når vi får vite de elendige krava forb. stiller. Vi prøvde å få vite disse før, men var veldig på defensiven overfor forb. for å tvinge dem til å si det. Ut fra situasjonen stiller vi parolen: NSF's krav ABSOLUTTE minste krav! Det er ulming på arbeidsplassene, folk snakker om streik, men vi føler vi stiller med for svakt massegrunnlag til å organisere en større aksjon.

Vi klarer i.l.a. 3 dager å mobilisere folk rundt oss til å arrangere en pkt. demonstrasjon mot tvungen voldgift. Ut fra det vi sjøl kunne føle var det bra oppslutning og støtte. Så skjer det en "lekkasje", NSF setter hele apparatet igang mot dette, til tross for støtten til NSF. (parlamentariske illusjoner - "vi ville ødelegge hel den flotte forhandlings situasjonen NSF nå satt i" Demonstrasjonen blir avlyst: vi taper i første omgang, men vi klarer å gi NSF en ROD advarsel.

~~Via~~ Vi oppsummerer etterpå:

- I. ingen føler ansvar, alle bare snakker om hva som må gjøres
- II. Trenger en ledelse, fraksjon (opprettet på høsten)

Hösten - 74. (streikestøttearbeid er vår hovedoppgave)

I opptrappingen av støttearbeidet viser det seg store tendenser til høyreopportunisme: redsel for å stå fram (bli isolert, fordi støtte til de streikende er for "venstre" for sjukepleierne) stor undervurdering av sjukepleierne. En tendens som går igjen blant sjukepleier-kam. : "arbeiderklassen er de lidende", - mens arbeiderklassen er de ledende! til tross for at dette er hovedoppgaven vår, blir det gjort for lite. (les mot liberalisme "s.100 i skrifter i utv.

Konklusjon.

Arbeidet vårt er en langvarig kamp, vi må være innstilt på det fordi i begynnelsen er kreftene små. Å ta alt i et slag er en småborgerlig oppfatning.

Vi proletariseres stadig mer og mer pga. arbeidssituasjonen. Problemet vårt er : småborgerlig oppfatning av oss sjøl. med det mener jeg: mye av "florence"-mentaliteten i oss ennå, fordi faget og utdannelsen er så preget av dette ennå. Dette preger også arbeidet vårt: undervurdering av massene. Kjemper ikke skikkelig, lærer opp til en individuell stil - lite solidaritet med andre

fagforeninger. (Gjenspeiler seg for oss i streikestøttearbeidet) Dessuten er det et kvinneyrke og undertrykkinga er hard, som gir seg uttrykk i negative trekk & la Florence.

Kommunistenes erkjennelsesteori er Hvordan man lærer å kjenne verden for å forandre den. Vi er nødt til å gjøre feil, men forskjellen på oss kommunister og andre er at vi oppsummerer og lærer:

Endel av feilene har vært nødvendige (her ligger de fleste,

FRA SYKEPLEIENS HISTORIE.

Oppsummering av noen punkter fra "Sykepleiens verdenshistorie"
av Ingrid Wyller

Den aller første sykepleien etter Ingrid Wyllers begreper begynte på 300-tallet da enkelte kvinner fra topp overklasse tok til å stelle fattige syke. Omtrent samtidig grunnla liknende mennesker de første klostre.

I samband med korstogene oppsto de første sykehusene utenom klostrene. De beste hospitalene var de som lå i fronten mellom Europa og Asia, men de ble drevet av menn og drev derfor ikke sykepleie etter Wyllers begreper. Hospitalene i Vesteuropa skulle ta seg av "pilgrimmer, foreldreløse barn, syke og gamle", altså mennesker som var falt ut av det faste feudale samfunnet. Tallet på slike mennesker økte meget raskt særlig på 1500- og 1600-tallet, og på denne tida vokste hospitalene til kjempe-dimensjoner.

Så vidt jeg har forstått henegr dette sammen med de samfunns-
messige forandringene da kapitalistisk handel og produksjon tok til etter
de store oppdagelsene. De første fabrikkene ble opprettet. Lønnsarbeid ble
vanlig, men lønningene fulgte på langt nær den voldsomme inflasjonen som
alt det nye gullet ga opphav til. Samtidig måtte sjølsagt bondesamfunnet
oppløses mer og mer. Antall tiggere og andre fattige økte voldsomt, og det
var nok mest disse som ble sperret inne i de svære hospitalene.

Ifølge Ingrid Wyller var standarden stadig synkende på disse hospitalene fra middelalderen og framover til forrige århundre, og verst i de protestantiske landene der kristent veldedighetsarbeid hadde forsvunnet helt. Det lå mange i hver seng, intet renhold og fryktelig lukt, ingen eller nesten ingen klær, hardt tvangsarbeid for mange, mye bruk av lenker o.l. De som arbeidet her, var "samfunnets mest lavtstående individer", men så var nok dette også det verste lønnsarbeid som kunne tenkes på denne tida. Etterhvert ble det mer og mer kvinner på hospitalene. Det var mye fyll blant "våkekonene", lønnen kunne til og med bli utbetalt i brennevin, og "hospitalsumoralen" var beryktet".

Vår tids sykepleie begynner med diakonissebevegelsen i Tyskland og Florence Nigthingale i England.

Diakonisse-bevegelsen ble startet av en sokneprest som var meget opptatt av veldedighet og ville reformere den fæle sykepleien. Det han organiserte, ble en protestantisk parallell til klosterene. I de protestantiske landene hadde overklassens kvinner ingen andre muligheter enn å gifte seg og gå inn i selskapslivet. Enkelte meget rike kvinner hadde begynt veldedighetsarbeid på heltid. Dette ble nå bedre organisert og ble mulig for fler siden finansieringen ble ordnet ved gaver og ikke den enkeltes økonomi. Diakonissene ble underholdt i "moderhus" og får bare lommepenger, men er altså sikret det nødvendige for livet. De har imidlertid anledning til å gå ut av bevegelsen. De var de første som fikk utdanning i sykepleie, ved siden av almenutdanning. Diakonissebevegelsen fikk fort god støtte fra overklassens veldedighet og ble hilst velkommen av Staten. Den vokste raskt og ble snar meget tallrik i Tyskland.

Florence Nigthingale kom fra et meget velstående borgerlig hjem. Døtrene fikk god utdannelse, men var beregnet på å gifte seg. Florence visste tidlig at hun ville gå inn for sykepleie, vakte forferdelse ved ikke å ville gifte seg, men fikk ikke lov til å arbeide på de beryktede sykehusene. Hun var temmelig oppløst i yngre år, men greidde etterhvert å komme igang med studier av sykehusvesen, sosialpolitikk, o.l. så nært hun kunne komme sykepleie. Hun reiste også meget, arbeidet litt ved den første diakonisseanstalten, og var snart ekspert på europeisk hospitalsvesen. I denne tida fikk hun en meget framtrædende omgangskrets, blant dem Englands ledende politikere.

Med Krim-krigen i 1854 begynte de imperialistiske røverkrigene i Europa, etter en lang fredsperiode på det europeiske kontinentet. Fra London kom snart dramatiske skildringer av den elendige engelske saniteten. En av de nærmeste og aller eldste vennene til Florence var nå krigsminister og skyteskive for en hard kritikk. Han fikk da F.N. til å organisere en gruppe sykepleiere som kunne reise til fronten. Frankrike hadde allerede sine nonner på Krim, den engelske kirken hadde ingen organiserte kvinner, og krigsministeren måtte ta hjelpen fra den overklasse-veldedigheten som han selv og hans kone hadde deltatt i. Kort etter dro Florence avsted, med sin husholderske og 38 helsearbeidere som var sammenrasket fra de elendige sykehusene i England. Fremme i Konstantinopel var det straks sykelpens framtid som opptok henne, ledelsen, forholdet til leger og offiserer, men hun var en stund noe ved sykehus-sengene for eneste gang i sitt liv.

Etter krigen var hennes helse knekt, og hun tilbrakte resten av sitt lange liv (1820 - 1910) i senga pga nervesvakhet. Men hun fortsatte kontakten med politikerne og arbeidet med organisering og administrasjon av sykepleien. Første oppgave var å nyordne den militære saniteten i England og India sammen med sin venn krigsministeren. Derpå reiste hun den første sykepleierskolen. Mye av hennes system brukes enda. Skolen var fullstendig underlagt en forstanderinne, men var uavhengig av sykehusene. Elevene bodde i internat overvåket av en "home-sister", noe som var viktig fordi det særlig her karakterutviklingen skulle foregå. Overvåkingen var streng, og det ble lagt stor vekt på vurderingsskjema. Det ble krevd ganske god almenutdanning ved opptak, men den moralske standard var enda viktigere, heter det. Disse elevene fikk lønn, men det ble i tillegg tatt opp folk som kunne betale for seg utenom. Denne skolen skulle utdanne ledere til sykehusene, og F.N. arbeidet samtidig for at pleiepersonalet fikk sin egen ledelse med meget stor myndighet. Foreløpig var det ikke snakk om å utdanne noen større del av personalet. Dette kom seinere, og det var da sykehusene som lagde sine egne skoler for å dekke sine behov for utdanna arbeidskraft. Men mye av ideologien fra Nightingale-systemet greidde sykehusene å beholde.

Ifølge Wyller er ikke dette mønsteret i England noe særegnet, men gjentar seg i land etter land i Europa. Moderne sykepleie oppstår ved at døtrene til ledende forretningsfolk, geistlige, offiserer og politikere "ofrer seg for sykepleien", dvs. organiserer sykepleieskoler, bygger opp diakonissehus, blir forstanderinner på de store sykehusene, organiserer sanitet i krig, osv. Kvinnesaksbevegelsen er litt inne i bildet, særlig i Sverige og litt i USA, men det helt dominerende er at borgerskapets ledelse tar initiativet til å organisere moderne sykepleie. Der finnes også imponerende jobbing blant disse veldedighets-kvinnene. Tilsammen greier disse kretsene å gjøre sine ideer til de herskende ideene i sykepleien.

Temmelig store og brå forandringer gikk det altså for seg i sykepleien i andre halvdel av forrige århundret, ifølge Wyller. Hvorfor? Jeg tror forklaringen må være at det elendige, middelalderske helse- og sosialvesenet plutselig ble viktig for borgerskapet. Den borgerlige revolusjonen nådde også hit. For det første var det nødvendig med en bedre sanitet, ettersom monopoliseringa gikk framover og forholdene tilspissa seg mellom de imperialistiske statene. Det ble påkrevd med et helsevesen som raskt kunne mobiliseres til krig. For det andre vokste helse- og sosialvesenet raskt på denne tida. Industrialiseringa sköt fart, elendigheten ble raskt verre særlig i byene, proletariatet organiserte seg. Ett av borgerskapets svar var veldedighet, bl.a. reising av flere og noe bedre sykehus og sosiale institusjoner. Pleiepersonellet hadde allerede vært en meget stor yrkesgruppe. Utgiftene var holdt nede ved å holde en absolutt bunn standard. Nå trengte borgerskapet ikke bare flere pleiere, men også en høyere standard. Jeg tror at kalls-ideologien ble et ganske viktig middel til å nå disse målene, hardt og godt arbeid (borgerskapets pene, gode ansikt) og samtidig små omkostninger.

Kalls-ideologien springer altså ut fra forholdene til overklassenes pleie-kvinner. Den bygger for det første på de intense følelsene som gruppa og sjølsagt også de fleste andre mennesker har overfor sjuke og hjelpsløse medmennesker, sykepleierne skal være glade for at de får lov til å være med på så mye godt og barmhjertig arbeid. For det annet bygger den på det at disse overklasse-kvinnene som drev veldedighet, ikke kunne interessere seg for lønn, boligforhold, o.l.

Innen denne tenkinga går det heller ikke an at helsepersonell har no menning om sjuke folk får rimelig hjelp. I veldedigheten inngår det at pasientene bare skal være takknemlig for det de får, de har ikke rett på noe som helst og det ville være fullstendig malplassert om helsearbeiderne krevde bedre forhold for pasientene. De siste 40 åra har imidlertid folket i Norge fått visse rettigheter under sykdom og uførhet, så vidt jeg vet kjempet igjennom av arbeiderklassen. Så vidt jeg kan forstå er dette blitt mindre virkeliggjort enn mulig var fordi helsepersonell har gjort lite for å støtte denne bevegelsen. Kanskje er det særlig denne kalls-ideologien som har hindret enhet mellom folket og helsearbeiderne i sosialpolitikken og dermed holdt utgiftene med og redusert arbeiderklassens seire på dette feltet.

Reformeringa av sykepleien i forrige århundre hadde sjølsagt visse framskrittssvennlige sider. Kanskje var resultatet for den borgerlige kvinnelien viktigst. Sykepleien var ett av de aller første yrkene for kvinner fra borgerskapet og aristokratiet som ikke greidde lediggangen og sosse-livet. Bernest må vi vel tro at forholdene for syke folk etterhvert ble bedre, i alle fall på akutt-sykehusene. På disse sykehusene begynte nå den vitenskapelige medisinen å gjøre seg gjeldende, bakteriologien, aseptikken og anestesi, og reformering av sykepleien var sjølsagt nødvendig for at disse framskrittene skulle få noen betydning. Men akutt-sykehusene var og er få sammenliknet med sosiale institusjoner, så reint tallmessig var vel denne virkningen liten. Det dominerende ved den moderne sykepleien med sin militære disiplin og kalls-ideologi mener jeg var å suge mer arbeid ut av de ansatte for billigst mulig penge. Et lite eksempel på for godt reaksjonær tenking satt fast i sykepleierledelse: I 1922 valgte det internasjonale sykepleierforbundet til ny leder den finske friherreinne Mannerheim, søster av den finske diktatoren marskalk Mannerheim som nettopp var ferdig med å drukne revolusjonen i Finland i blod ved hjelp av tyske soldater! Rett før hun skulle arrangere den neste sykepleierkongressen i Helsingfors, brøt de finsk-talende sykepleierne ut av hennes forbund, noe som sjølsagt var et stort nederlag for henne.

Hvordan kunne kalls-ideologien sette seg så godt fast blant sykepleierne? For å kunne svare på dette må vi se på hva slags mennesker som har gått inn i sykepleien og deres klasse-tilhørighet.

Som vi har sett, var det først og fremst kvinner fradelt høyere borgerskapet som satte igjennom kalls-ideologien. Disse var godt forsørget, men vill vel ha en skikkelig jobb og trenge veldedighets-glasuren for å gjøre sykepleierespektert blant sine menn. Enkelte slike kvinner finnes nok fortsatt i sykepleien og vil være de sterkeste motstandere av framskritt på sykehusene. Men denne gruppen har vel alltid vært liten.

Da sykepleien ble skikkelig organisert, oppsto et meget strengt hierarki, og dette yrket ga dermed muligheter for kvinner til å komme seg fram i verden dersom de hadde rette innstilling. Forstanderinner og oversykepleiere har også lav lønn, visst ikke mye høyere enn sykepleiere, men de har rett over mange mennesker og "er" virkelig noe. I England er mange sykepleiere utdannet nettopp ledere, og hennes system minner mye om liknende lederoppdragelse i England, samme som måten med væpnere i ridder-tida: De herskende grupper skal gå gjennom en grusom læringsperiode, men snart skal de sjøl bli grusomme ledere. Det er imidlertid vanskeligere å forstå at så mye av den samme innstillinga fortsatte da en større del av pleiepersonalet fikk utdanning. Mest alle disse elevene skulle jo slite og jobbe som resten av arbeiderklassen og ikke bli ledere.

Kanskje er mye av forklaringen at det er rekruttert for-
nye borgerlige elementer til sykepleien, kvinner fra familier som
gjere har greidd seg bra uten å arbeide, men som er blitt proletarisert
måttet ta vanlig lønnsarbeid. Slik er det gått med ganske mange familier
i Europa de siste 100 år, og det kan tenkes at sykepleien da har vært en jobb
med visse fordeler. Den borgerlige tenkemåten, som er så høyt verdsatt i
sykepleien, er jo det slike mennesker har igjen når familieformuen er vekkt, og
disse kvinnene er kanskje ekstra mottakelige for fristelsene om avansement,
selvom det er aldri så usannsynlig. Kristendommen er nok også en ideologisk
kraft av betydning i denne sammenhengen.

Jeg tror at denne gruppa av kvinner fra det oppråtnende borgerskap
har vært temmelig tallrik og at den fortsatt gjør mye til å forsimple syke-
pleien. Men dette kan ikke være hele forklaringen på våre spørsmål etter min
mening. Kallsideologien virker også på folk som er lite preget av borgerlig
tenking ellers, og da virker den som tröst og støtte for sykepleiere når de
lider vondt og blir lavt verdsatt for arbeidet sitt. Sykepleiearbeidet inne-
holder opplagt store følelsesmessige verdier for svært mange mennesker, som
å hjelpe sjuke folk, ta seg av hjelpesløse mennesker, arbeide med mennesker og
ikke maskiner, o.l. Det er etter min mening svært galt å angripe slike følel-
ser, "kallet" om man vil bruke slike ord, de gode gjerningene. Det vi må gjøre
er å vise hvordan slike følelser helt kynisk er misbrukt til å opprettholde
fjellige forhold i sykepleien, til stor skade for såvel personalet i helse- og
sosialvesenet som for pasientene. Vi må vise at det ikke er noen motsetning
mellom de følelsesmessige verdier ved å jobbe i helsevesenet og det at helse-
personell og pasienter får skikkelige forhold. Med eller uten "kall" er
arbeidet med sjuke og hjelpesløse folk et vanlig yrke, det er noe alle
helsearbeidere må kjempe gjennom.

Tross streken 172 s i der NSF ede sen e endige lønns
 krava som "absolutte minstekrav", og fikk mobilisert
 sp. til pungtdemonstrasjon i støtte til NSF, mot tvungen vold
 og fri forhandling. Ledelsen i ka te straks til its
 kvinnene for å stoppe demonstrasjonene og truet aktive om å misse
 tilisvarv. Begrunne se: tidspungten var uheldig. Vi måtte ikke øde e
 gge politikernes opparbeidede goodwill. Hvis demonstr. ble gjennom
 ført og NSF ikke fikk krava oppfylt, vil de de ansvarlige for demonstr
 asjonen bli ansvarlig for eder age. E.Kristiansen true indirekte
 med å gå av og var vi ig til å betale utgiftene til en kontra
 annonse fra egen omme (er forbudskassa?). Dette smaker sterkt
 av bestikke se!

Disse eksempelne (abort saka får egen omtale) viser i si strek
 ke ig grad hvor ledelsen kan passeres

Generell politikk i ledelsen.

Historikken viser sterk reigiøs ideo og som fremdeles preger
 ledelsen. Hovedstyremedlem Jorunn Toverud om HD: "Hun har hos de
 e ke re medlemmene stor respekt og tilid. Jeg vet også at denne
 respekt og tilid ofte har utvidet seg til beundring ikke minst når
 hun tar seg varm om den store sykepleie og de varige verdier som
 består i å heve kraft fra evige klær og bære sykepleien fram i en
 lys og glad tro til våre medlemmer i nød..." (S. 10 70 og
 S. p. ere i kamp s.20)

Denne ideo og har ledelsen klart å presse på med emmene, i den for
 stand at det i sterk grad gjennomsyrrer faget og blir bruk mot oss som
 faglig pressmiddel f.eks. i lønnskamper. Det er stadig ledelsen som
 presenterer for med emmene også hvilke injer de ska føge og
 hvilke holdninger de ska ha.

Som vi har vist ved sitater distanserer ledelsen seg selv fra
 massene både i status og ved ikke å ta hensyn til våre lønnskrav og
 vår arbeidssituasjon (innfører arbeidstidsforkortning/rasjonalisering
 på arbeidsgiverens premisser) kore sagt vår velferd!

Den får er dårlig kritikk, både organisatorisk og personlig (både HD og
 EKristiansen(EK) har begge stillt i kabinets spørsmål). Ledelsen setter
 seg selv over massene og er ikke interessert i å lære bare belære.
 Jo større distansen/motsigelsen masse ledelsen blir, jo mindre forstår
 massen, i ledelsens øyne. Materie og politisk/ideo ogisk : de vet
 best!

De godene som "tildeles" med emmene ska mottas med takk, og ska skje
 via borge ig parlamentariske organer. Dette vises best i 72 og 74 men

massenes ve ferd angår den ikke, de er egenrådige, se v
 De ærende. Dette prøver de å skjule bak progressive fraser og
 ord. HD's leder i det før omta te jubileumsnummeret (18/72) er
 ka "I folkets tjenes e. NSF 60 år.". Vi sier: Et er reaksjonær
 borge ig og monopolkapitalistisk mønster påfører de, gjennom e
 bevisst politikk, rasjonalisering og økt utbytting/ press på med
 lemmene og pasientene!

Jeg vil påstå at det ikke er til bakteggenhet men bevisst politikk som
 ligger bak den aktive samarbeids linja!

Pro etatiseringen av sp. forhindres av lederes akademiserte de
 i usjønsmakeri og anti pro etære kampanje. I årevis har den (ved HD)
 systematisk tilstrebe de forfalle akademisk og administrativ
 funksjonsnivå (røye/status) inne i helsesektoren som skal starte
 med "postgymnasial utdanning". De har ingenting med beskyttelse av
 fag å gjøre, de er høyere etisk nivå. Dette er snobbisme!

Følgende har vært en økt motsetningsforhold til andre arbeidstakere
 (også innen samme sektor) som statusmessig står lavere. Solidariteten
 innen helse/sosiale sektorer er derved også svekket.

Solidariteten til arbeidstakere i andre sektorer f.eks. industrien er
 svært liten. Streikesøtte har (så vidt jeg vet) høstet ikke skjedd
 på forbudsplan.

De søtte har ikke med resosusjon da slike sp. som streika 73/74,
 fordi de "ikke er vanlig at organisasjoner sender søtteresosusjoner
 til sine samarbeidende organisasjoner i andre land uten at de selv
 har bedt om de ". Imidlertid støttet de indirekte gjennom fag
 bodet ved å oppfordre norske sp. om ikke å søke jobb i Danmark så
 lenge streiken pågikk. .

Denne anti pro etære kampanjen har ikke gått på å utskamme pro etære, men
 på etikk/ideologi og status på ane. Er det noe motsetning mellom f.eks.
 etikk og pro etær bevissthet?

Det er synd, denne linja preger også sp. syn på seg selv. Hvordan
 oppfatta andre arbeidsfolk streiken vår? Bør de ansees å være borg
 e ig? Noe er imidlertid sikkert: de mes framskredne søtte streiken.
 Hvor mange var skeptiske?

ede sen : Her kan man få å passere formann, hovedstyret, sekretariat og div. komiteer.

Består av reaksjonære, kristen borgerlige (og til dels sosia demokratiske ?) elementer.

Tjener kapitalens, borgerskapes og statens interesser.

Hovedide i skivinner/menn : I hovedsak er de fagforenings bamper, som er kjøpt opp av ede sen. Forbundspro ideologi og interesse. H. st. i asm. ved U evå b e er siste tariff he vidsansa t.

Forsandere : På sykehus (feks. Os o) består de stor del av samme type element og tjener i hovedsak de samme interesser som forbunds ede sen. Skår fjern fra grunnplanen og har å gjøre med de s nød. Er oppstat av administrativt (byråkratisk?) arbeid. Har dog få muligheter i økonomisk gevinst. S erk oja tte t arbeidsgiver.

Oversyke eier : Varske å passere. Hørmer seg grunnplanen og yare press. Administrativt arbeid. Preget av politiske/ideologiske ideer fra forbunds og sykehus ede sen. Synkende oja tte t arbeidsgiver? Oppgang av så karriere framfor revolusjonært arbeid. (endig?) Det vil e være vens trefel å generalisere. Uvik ingen skjer i hovedsak ved at de hørmer seg grunnplanen.

ding til konkrete saker.

Tariffen 68. Vi kjemper dårlig til massenes innstilling men de bered på streik og det virker som om de sto på og satte sin ideede seier, selv om de var dårlig informerte.

Sp. ak. 72 er den største og sterkeste massemobilisering som er skjedd i norske sp.eres historie. Over 12.000 stotte og mange var aktive på sosiale arbeidsplasser på landsbasis. Aksjonen viste at sp. er i stand til å ta saker i egne hender og presse ideer. De var kampvillige og er utadvendte.

Streiken mislyktes i hovedsak pga. dårlig ideer, mangelen på erfaringer og politiske feilaksjoner.

Tariffen 74. var det noen grad resignasjon, men der hvor vi kunne mobilisere ble det en kampanje. Sp. tok ikke selv initiativ men var villige til å aktivisere.

Oppsummering

Til en viss grad er med emnene fortsatt, og har vært det gjennom lang tid, preget av ideenes ideologi og etiske normer om selvopofrelse. Med hardere arbeidsforhold og bredere samfunnsmessig rekruttering har medført en økt bevisstgjøring og økte/andre krav til arbeidssituasjonen enn tidligere. Aksjonen i 72 var uttrykk for og innebar et viktig kvalitative sprang framover, og viste at ved dyktig ideer, bedre erfaringer er sp. i stand til å føre sine krav fram til seier.

Mange kammerater har hatt tendens til å vurdere sp. og NSF ut ifra subjektiv tenkning, og å se på ideer gå ut over gruppen. Politisk arbeid innadfor NSF er nybrottsarbeid, som for mange kammerater innen fagbevegelsen, men la oss ikke få en idegrøft som ideer graver for oss og andre ser: at vi er en spesiell gruppe arbeidssagere og at det er vanskelig å jobbe i NSF.

"Kjemp fienden og kjemp deg selv, og du kan utkjempes med andre sagnere for nederlag" (Mao)

Alle reaksjonære er papirtigere. I sin framtoning er de reaksjonære fryktinngydende, men i virkeligheten er de ikke så mektige. Sett over lang

sikt er det ikke de reaksjonære, men folket som er virkelig maktfulle! (Mao)

de grov lade ig

ledende kadere

Gryende bevissegjøring

hovede de s

Passive / ikkegydige

majoritete

Forbudsno / reaksjonar til bøyelighet

Resig er

Gruppene hørigheten avhengig av grad av hvor i hierarkiet de er plassert og deres klassesessige/religiøse bakgrunn.

Det er fyende overganger mellom gruppene og plasseringen kan endres fra sak til sak pga. av bevisshetsnivå osv.

De ledende kadere er en liten gruppe med økende i antallet
De passive/ikkegydige er i majoritet, men hovedsakelig er
gryende bevissegjøring.

Spørsmål til diskusjon:

- A) Hvilke hovedlinjer kan ventes fra de som ut fra den proletariserte bevissegjørende utviklinga?
- B) Hvor stor/relativt mak har de som over massene?
- C) Diskuter følgende organiseringsmuligheter for sykepleiere:
Bør vi satse på:
1. NSF som selvstendig forbund slik som nå?
2. Enke med emskap i LO/NKS (Horske Kommuners Sentra forb.)?
3. Kanskje bli " " "

I alternativ 2/3 kan evt. forutsettes at NSF går inn på en felles platform sammen med andre fagforbund i helse/sosiale sektoren.

tema: Hva skjer i helsesektoren?

Sp.: Konkrete oppgaver kort/la ng sikt. Landsmötesaker, tariffoppgj., ATF., a nnsettelsestoppen.

2) Hvor er vår viktigste oppgave å jobbe, fagfor. eller kvinnefront?

3) Må vi samles för la ndsmötet?

1) Enhet på at dagskrava er viktigst, og vår oppgave er å mobilisere folk på grunnplanet. Landsmötesaker kommer i første rekke, og har vi skjönt viktigheten av langsiktig arbeid starter denne jobbinga på sensommeren. ATF og annsettelsestoppen må være underordna og gå parallelt.

2) Stor enhet på at fagfor. arb. må prioriteres fremfor kvinnefront-arbeid. Som regel er ikke dette noe enten/eller, men kan ofte gå parrallelt og utfylle hverandre.

3) De som skal på La ndsmötet må mötes for å planlegge.

VEDTAK fra seminaret:

1) Til hver krets må det sendes forslag om å fjerne vedtaket om samvittighetsfrihet.

2) Alle har med underskrifts-lister for fri abort i tilfelle Rogaland krets kommer med lister mot fri abort.

3) Det må komme en reaksjon på lønnsoppgjøret og ledende spl. på Landsmötet.

4) ATF-40t. uka må forberedes, likeledes grunnutdanninga.

6) Hvorfor har ikke NSF gjort noe med rasjonaliseringa? Tas opp.

7) Oslo har ansvaret for at forberedelsene fordeles.

8) Oslo har ansvar for videre kontakt og at referat/oppsummering sendes til landet.

- disse grunner kan ikke frita spl. i å delta i behandlingen av en pasientgruppe.
- c) Enhet om at det er høyreavvik å ikke ta saken opp på Landsmötet. Vedtaket kan brukes til å ta avstand fra en pas. gruppe, og må derfor fjernes.

Tema: Grunnutdanninga

Sp: a) Er det riktig med full avvisning av Björnson-komiteen?

b) ER det riktig å jobbe innafor de skolene vi har idag?

c) Hvor sentralt skal kravet om lønn være?

- A) Enhet på å avvise Björnson-komiteen utfra bl:
- Uthuling av faget, rasj. (eks. en person dekker flere funksj.) står svakere i lønnsoppgjør, splittelse av helsepersonel i kampen om funksjon. Må også avvises på grunnlag av hvem som har laget den og hvem den tjener.
- b) Enhet på at vi må jobbe innafor de skolene vi har idag. semesterordningen som er på trappene er en fare ved å kunne lette overgangen tild.H. system.
- c) Enhet på at det er rett med lønn ilæretia. Ikke som kompensasjon for misbruk av elever, men for det arbeid de tross alt nedlegger og for dekking av leveomkostninger. Elevene mener selv at dette kravet bør stå sentralt til fordel for eks. kravet om bedret undervisning. Flertallet (+ I) støttet dette.

Dag 2:

Tema: Analyse av fagforeningsarbeidet.

Sp. I Hvor ligger hoved problemet i fagfor. arb?

a) Mye arb, lite pol.? Høyre eller venstre? Ikke noe arb?

2: Vilke hovedlinjer skal vi gå ettr for å drive arb. frem?

3: Utfra det, er det rett å stille til Hovedstyret?

- 1) Enhet på at høyrefaren og undervurdering av massene er overveiende. Sammenligner vi med arb. i kvinnefronten ligger vi langt tilbake, og har i enkelte tilfelle ligget ettr massene i NSF. Vi har markert oss for ledelsen men ikke i tilstrekkelig grad for massene og det ses på som svært alvorlig.

- 2) Vårt langsiktige mål er å gjøre fagfor. til en kamporg. For å nå dette målet må vi satse på langsiktig arb. og skolering av oss sjöl og massene. Mao: "Först när flertallet av massene ~~ser~~ et resultat av vårt arbeid er blitt seg bevist at det er nödvändig å foreta omdannelse og önsker viljefast å gjennomföra dem, först da bör de genomförares." Vi skal stille oss i spissen for bevegelsen, ikke komme subbene i kjölvandet.

Röd fraksj. er diskutert. Det er viktig å trekke med seg progressive, men må ikke glemme å legge stor vekt på sikkerhet. Private og uformelle sammenkomster er å foretrekke foreløbig. Må ikke glemme at en partifraksjon ikke kan erstattes. Til spørsmålet om eget spl. lag: Enhet på at det er mulig å danne slike dersom det er sterke grunner for det. Prinsipielt gå lt at partiet på lang sikt org. etter fag (yrke)

- 3) sterk uenighet, ingen konklusjon. Diskuteres videre, og evt. stille drsom det er vektige grunner.

Arg. for: Avsløre ledelsen, skape disk, vi får bedre grep om ledelsen.

Arg. mot: For lavt nivå til å skille vesentlig/uvesentlig. Krefter trengs til massearbeid.

Referat fra oppsummering i plenum.
DDag 1:

Tem: Analyse av NSF.

Spørsmål: Hvilke hovedlinjer kan ventes fra ledelsens side utfra den proletariserende utvikling hos medl.

b) Hvor stor makt har ledelsen over medl?

1a) Spl. aksj.-72 viste at det er skjedd en utvikling og proletarisering av medl., ikke på grunn av selve aksjonen, men pga. drolige arbeidsforhold og rasjonalisering. Majoriteten av rekrutteringa kommer pga. interesse for arbeid med syke mennesker og forde det er et relativt stabilt yrke (obs. rasj.) Ledelsen har ført en taktisk lur linje med skifte til en formann med tilsvarende militante "progresive" ideer. De

fører en falsk, opertunistisk linje, og bruker sine kanaler til å hindre progresive. Økt kommunisthets må ventes.

b) Jo svakere medl. er politisk og faglig, desto sterkere er ledelsen. Økende bevisgjøring vil klarere skille ledelsen fra medl. og ledelsen vil i noe grad tvinges til å etterkomme medl. krav. Ledelsen kan true oss ideologisk og organisatorisk, og må ikke undervurderes. Grundig arbeid fra vår side vil dog vise at massene er de rette helter.

Sp. 2 a) Skal vi satse på NSF. som gult forbund?

b+c) Skal vi satse på enkelt/kollektivt medl. i LO?

Usikkerhet på defenisjonen av gult forb. Enhet om at på kort sikt er det det ikke riktig å få spl. inn i LO. På lang sikt må vi jobbe for LO-medl. på helse/sosialt grunnlag. Presisert viktigheten av å ta vare på faget.

Hovedoppgaven er å gjøre NSF til en kamporg. og spørsmålet må vurderes etter dette.

TEMA: Samvittighetsfrihet og abort.

Spørsmål: a) Skal elever følge den fastlagte turnus uansett?

b) Skal sykepl. ha samvittighetsfrihet?

c) Skal vi arbeide for å få vedtaket opphevet?

1a) Enhet på at elever skal følge den faste turnus i den grad det går på kunnskap/læring av faget. Ellers må elevene ha frihet til å protestere og ta opp ting som skjer.

b) Spl. skal ikke ha samvittighetsfrihet utfra sin private tro og mening, men kan protestere utfra faglig vurdering. Det står enhver fritt å be andre utføre oppgaver som strider mot ens samvittighet,